



## The Holy See

---

### *DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II ALLA COMUNITÀ POLACCA PER GLI AUGURI NATALIZI*

*Sabato, 22 dicembre 1990*

*Drodzy Bracia i Siostry, moi Rodacy!*

*Kochany Księżę Kardynale Andrzeju!*

*Szanowni Panowie Ambasadorowie Rzeczypospolitej!*

1. Dziękuję serdecznie za życzenia wypowiedziane w imieniu wszystkich tutaj zebranych. Ks. biskup Szczepan Wesoly, delegat Prymasa do spraw duszpasterstwa emigracji polskiej, nie może dzisiaj być tu z nami.

Ksiądz kardynał Andrzej nie jest wprawdzie emigrantem, ale sercem jest związany z losem tych wszystkich, którzy żyją poza Ojczyzną. To od nich jest ten wigilijny opłatek - i dla nich równocześnie moje serdeczne życzenia. Życzenia te zataczają szeroki krąg poprzez wszystkie kontynenty, przez poszczególne kraje, gdzie biją polskie serca. Rzecz można, iż wszystkich zapraszają one do wigilijnego stołu, do staropolskiej pasterki i kolęd, w których wyraża się nasza tradycja: chrześcijańska i narodowa, nasza tożsamość.

Przy końcu października miało miejsce w Rzymie szczególne spotkanie Polaków. Uczestniczyli w nim nie tylko przedstawiciele władz Rzeczypospolitej oraz reprezentacja emigracyjnej Polonii - ale także po raz pierwszy - Polacy żyjący na wschód od naszej obecnej granicy, na terenach dawnej Rzeczypospolitej trzech narodów, którzy w dalszym ciągu znajdują tam swoją ojczyznę.

Z wielkim wzruszeniem wspominamy to pierwsze po tylu latach spotkanie, a wśród osób, które w nim uczestniczyły, młodą Polkę z Łotwy, śp. Itę Kozakiewicz, która tu właśnie, na ziemi włoskiej, znalazła nieoczekiwaną śmierć. Ją - i wszystkich obejmujemy modlitwą. Do wszystkich wyciągamy rękę z wigilijnym opłatkiem. Z wszystkimi razem podejmujemy kolędową pieśń: "Bóg się rodzi".

2. Kolęda ta, napisana przez znakomitego, osiemnastowiecznego poetę, w szczególny sposób wprowadza nas w klimat Bosko-ludzkiej tajemnicy. Jest to zarazem “nowy początek” dziejów człowieka - Nowe Przymierze, które trwa i które jest wieczne.

Kiedy kładziemy opłatek - chleb wigilijny - na naszych stołach, trudno nie pomyśleć, że taki sam biały chleb przynosimy do ołtarza, aby spełniła się pod jego postacią Ofiara Chrystusa: Ofiara Nowego i Wiecznego Przymierza. Jest to Ofiara pojednania Boga z człowiekiem. Rodzi się z niej wzajemne pojednanie ludzi: nowa braterska więź wokół Ojca, który “tak . . . umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał” (Io. 3, 16) dla naszego zbawienia.

Niech ten wigilijny wieczór przyniesie w każdym domu, w każdej rodzinie, w każdej ludzkiej wspólnocie - zbliżenie i pojednanie. Niech cała nasza Ojczyzna, od Tatr do Bałtyku, od Wschodu do Zachodu, stanie się jakby wielkim, symbolicznym stołem wigilii, przy którym łaska pojednania trafi do wszystkich serc. Nie może być silniejsze to, co nas różni - czymkolwiek by było - od tego, co nas łączy.

W Twojej osobie, drogi Księżę Kardynale, składam te życzenia na ręce Episkopatu z Księdzem Prymasem dla całego Kościoła w Ojczyźnie i dla wszystkich moich Rodaków.

Dziękuję bardzo za odwiedziny.

© Copyright 1990 - Libreria Editrice Vaticana

---

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana